

läbi, käs oma mägedel seisid, ja elo äitesepilmed üksnes ümberringi nägid, ei jal oma pea üle! Tuleta meelete tarkade ja laulikuide hulgast, käs põlwesti põlwedet järel on waimustanud ja walgustanud!..

„Räägi meie Lunastajast,“ ütles Els.

„Mõtse pimedal tunnil Jeesuse Kristuse peale, käs seda tundi ise oli latsunud, selle määratuma päikese läbkle kuu peale, mis meie inimlikuile öödele walgust annab. Elo olgo sulle püha ja suremine, sest tema on mõlemid sinoga jaganud. Tema helde ja kõrge luju waatko wiimses pimedusses sino peale ja näitko sulle tema Isa.

„Tuleta meelete wiimisel tunnil, kuida inimese süda wõib armaštada; kas sa wõib armastust unustada, kus üks süda sulle fallim oli kui miljoni südamed, ja kus hing eloaea pikusel ühest hingest ennast toidab ja elustab, otsekui sada-aastane tam üht ja sedasama paika alati oma juurtega kinnipeab, ja seal seest sada kewaded uut rammo ja õist imeb.“

„Kas arvad mino lapsokest?“ küsits häige.

„Kaa tema peale mõtse,“ kostsin mina; — ja Els ütles madala heälega: „Rõemus ülesätkamine ja nähasamine taewas.“

„Nüüd tuleta veel meelete wiimastes tundides neid suuremaid, kus elo sul kena ja suur oli, — kus sina kewadel rõemo pärast nutsid, kus sina kergitatut südamega palvetasid, ja kus Jumal sulle nähtas waks tõusis, — kus sino süda esimese ja wiimise

armaštuse leidis, — ja wat ovoma silmad rõemsal finni.“

„Mina saan neid ükskord jälle näha,“ ütles Els — langro Jüri ja tütrikese, kellest Jüri waga inimese kastwatanud. Siin publas tema ja ütles natukese aea pärast: „Ma tuletan meeles pimedal tunnil, — ja seda, ja seda, — ja suremine on kena, ja lählumine Kristuse sees — ob mino helde Lunastaja, wõta mino — .“ Mis tema pilmalt rääkis, sest ei wõinud enam arofaada, aga mokad liikusivad temal veel tük aega ja sõrmed liikusivad, kui oleks tahtnud sõna tähendada. Iljamine kuulin tema suust: „Kas kuulete kena laulust ja mängiheält, — mis te'e mind felate?“ ja siis hüüdis ta äkitselt filjatamisel: „Eit, eit! tuluke kustub! — mina suren — —“

Wanamoor kargas filjatamise peale kohkudes leeaugeult püsti, aga enne kui tema sängile jöudis, olid Else silmad juba murretud ja keelepaedad lakkus. Aeg aegalt kuulus veel kõrisemat arva hingetõmbamist, lunni pikamiste hingamine rauges ja poole tunni aea pärast otssia löpes, — sest elo hing oli läinud.

Sureja säng näitab mõistlikule waatajale otsego üks kõrge mägi, kelle arja pealt meile südaob pimedusel läbkle koido tera tulewa ilma päikesest silma paistab, mis taugest taewa sõriva palietab. Selgemast paistab meile seal lootuse-täht, kelle juhil tere rada ülesse joosib, kus meie eelläinud armsad elas-